

İKTİDAR HALKI BİR AYDA YÜZDE 30 YOKSULLAŞTIRDI

BİLE BİLE

FAKİRLEŞTİRDİNİZ

TIPİŞ TIPİŞ

GİDECEKSİNİZ

- Asgari ücret 6 bin net.
- Asgari ücretten vergiye hayır!
- Krizin faturasını patronlar ödesin!
- Ev kiralari dondurulsun!

- Sermayeye kaynak aktarmayın!
- Sermayeyi vergilendirin!
- Parasız sağlık, parasız eğitim!
- Silahlanma değil iş!

ULUSALCI PARLAMENTARİZM DEĞİL ENTERNASYONALİZM

Seçim saatinin çalışmasıyla beraber sol içinde ilginç ittifak tartışmaları açığa çıkmaya başladı. Bu tartışmaların tümü bir yanıyla kaçınılmaz olarak HDP'yle alakalı. Parlamentarist ve ulusalcı sol iki ayrı seçim tutumuna sahip görünüyor. Birisi daha çok CHP ile bir seçim pazarlığı yürütmek üzere bir araya gelen bir ittifak. Diğeri ise HDP ile seçimler üzerinden bir pazarlık yaparak kurulmaya çalışılan bir ittifak.

“HDP’siz bir ittifak olur mu, olur” diyebilenlere şunu söylemek gerekiyor: elbette HDP’siz bir ittifak olabilir ama bu enternasyonalist, devrimci ve egemen sınıf milliyetçiliğine meydan okuyan bir ittifak olmaz. Bu, olsa olsa, asli sorunu laikliğin aşınmasında görenlerin ulusalcı yan yana gelişleri olarak şekillenir. Bu, ezilen halka tepeden bakan kibirli bir ittifak soludur ve asli işlevi CHP ile ilişkileri sıcağı tutmaktır. Özetle, Millet İttifakı’na göz kırpan bir girişim olarak tarih sahnesinde yerini alır. Bunun ise ne işçi sınıfının haklarının korunması ve geliştirilmesiyle ne de ezilen halkın mücadelesine dair ezen ulusun sosyalistlerinin sahiplenmesi gereken görevleri ile uzaktan yakından bir alakası olabilir. Bu, oldukça milliyetçi bir sol çerçevedir. Gelmiş geçmiş tüm milli bayramları kutlamak ve bu günlerde devrimci kıptılarla görmekle gelişen bir eğilimin zirve noktası olur.

Diğeri ise ilk bakışta HDP’yi ittifakın bir parçası olarak değerlendirdiği için makul gibi görünse de kendisini dev aynasında görenlerin bir yaklaşımı olarak öne çıkıyor. Muhtemelen HDP’nin son 5 yılda gözaltına alınan, tutuklanan üye sayısı kadar üyeye sahip olmayan sol partilerin bir kısmı HDP ile bir seçim ittifakı tartışması içinde olduklarını ifade edebiliyorlar. Bu gerçekten de kendisini olduğundan çok başka bir şekilde görmekle açıklanabilir. Kuşkusuz bir karınca da bir fülle ittifak kurmayı tartışabilir. Ama karınca karınca olduğunu bilmeli, üslubunu ve tüm siyasal yaklaşımını bu gerçeğe göre belirlemelidir. Türkiyeli sol cemahtaki her seçim öncesi dozu artan parlamenter heyecan, çok net ortada olan gerçeklerin görülmesini engelliyor. Bu gerçekleri şöyle özetleyebiliriz.

1. HDP her şeyden çok ezilen Kürt halkının partisidir. Batıda örgütlü Türkiyeli sosyalistler HDP ile ilişkilerinde bu gerçeğe dikkat etmek zorundadırlar.

2. Konda Genel Müdürü Bekir Ağırdu yaptıği son konuşmalardan birisinde şöyle diyordu; “İlk defa seçmen olacak insan sayısına il il baktığımız zaman, görüyorsunuz ki zaten HDP’nin güçlü olduğu yerlerde yüzde 25 ile

yüzde 30 arasında. HDP sadece kendi doğal tabanının oyuyla bile, yüzde 15’i yakalayabilir ve geçebilir de”. HDP bölgede birçok ilde birinci parti iken Türkiye ortalamasında yüzde 15 civarı oy alma potansiyeli olan bir kitle partisidir. HDP üzerinden parlamentoya girip daha sonra HDP’den ayrılıp kendi partilerini düzenleyip hiçbir şey olmamış gibi bu sefer HDP ile yeni bir seçim ittifakını konuşmak çok garip bir sol kültürün ifadesi olabilir olsa olsa.

3. Sosyalistlerin HDP ile ilişkisi seçimlerde kendilerinden kaç milletvekili çıkartılacağı üzerinden kurulabilecek pazarlıkçı bir ilişki olamaz. HDP’nin kapatılma ihtimali üzerinden olasılıklar belirleyen bir ilişki de olamaz. Sosyalistler kendi partilerinin seçimlere girme hakkını kazanmasına paralel olarak birçok yerde Kürt aktivistleri kendi partilerinden aday gösterebilirler. Yani, tamam, ittifak kurulsun, ama herkes kendi partisinden aday olsun. O vakit sol partilerin oyu HDP için yararlı olur. Bu sayede ezilen halkın daha çok temsilcisi girmiş olur “solun oylarıyla” meclise.

4. HDP ile dayanışmak, kapatılmasına karşı elimizden gelen bütün olanaklarla direnmek, her şeye rağmen ka-

patılırsa bu koşullarda yapılacak bir seçimin gayrimeşru olduğunu en baştan deklare etmek, HDP’nin seçimlere katılmasını garanti altına almadan demokrasiden bahsedilemeyeceğini ilan etmek gibi adımları atmak ve bunun için örgütlenme olanaklarını zorlamak yerine; HDP kapatılırsa ne olacağını, hangi parti üzerinden nasıl bir ittifak kurulacağını, hangi tek başına seçime girildiğinde binde birlik oy bile alamayacak partilerin kaç milletvekili çıkartacağı gibi tartışmalar ve bunun adına seçim ittifakı denmesi bütünüyle yanlış bir durumdur.

5. Sosyalistler, eğer kasaba tüccarı gibi görünmek istemiyorlarsa önceki seçimlerde de olduğu gibi bugünden oylarını bölgede HDP’ye batıda ise HDP adaylarına, sosyalistlere vereceğini, seçim mücadelesinde HDP ile omuz omuza olacağını, ama aslolanın seçimlerden önce örgütlenecek mücadelede yan yana gelmek olduğunu bir kez daha vurgulamalıdır. İşçi sınıfının haklarını, demokratik alanın sınırsızca geliştirilmesini, halkların kardeşliğini, kadınların özgürlüğünü, iklim krizini durdurmayı, ekolojik dengeyi korumayı, barış ve diyalog girişimlerini programının en başına yazan adayların, sosyalist, işçi, Kürt, kadın, LGBTİ+ adayların ve partilerin kazanması için mücadele de bir seçenektir.

ASGARİ ÜCRET 6 BİN NET

1 Aralık’ta asgari ücret belirleme komisyonu toplanacak. Asgari ücret tartışmaları ve tespit edilmesi için gösterilen çabalar artık oldukça eski bir döneme ait çabalar gibi görülüyor. Bunun nedeni bir ay önce bambaşka bir ekonomik koşul varken bugün artık Kara Salı olarak adlandırılan ekonomik koşulların içerisinde olmamız. Bir ay önce “asgari ücret şu oranda olabilir” diye düşünürken bir ay içinde işçi sınıfının ve yoksulların %30 oranında yoksullaşacağı öngörülüyordu. Oysa bırakalım bir ayı, Kara Salı adı verilen günde yaşanan sert dolarizasyon nedeniyle işçilerin alım gücü şok edici bir şekilde düştü.

Bu fakirleşmenin şiddetini anlamak için asgari ücretin dolar karşılığının bir yıl içindeki değişikliğine bakmak yeterli. Asgari ücret 1 Ocak 2021’de 382 dolarken, 23 Kasım 2021’de 220 dolara geriledi. Bu, doların bugünkü karşılığında, bir yıldan kısa bir sürede 2062 lira kaybetmek anlamına geliyor.

Elleri kursaklarımızda

Bu yüzden asgari ücret tartışmalarında işçi sınıfı, emek örgütleri bambaşka bir talepte bulunmak zorundadır. Biz Sosyalist İşçi olarak önceki sayımızda asgari ücretin 5 bin lira olmasını talep ediyorduk. Fakat son ekonomik gelişmeler asgari ücretin net en az 6 bin lira olması gerektiğini gösteriyor. İnsanca bir yaşam için asgari ücretin daha düşük bir seviyede belirlenmesi kabul edilemez. Daha düşük bir asgari ücret, tüm toplumun tüm yoksulların yaşam standardında süre giden düşüşü derinleştirmek anlamına gelir. Daha düşük bir asgari ücret, iktidar sözcülerinin açık açık ifade ettikleri Türkiye’yi ucuz iş gücü cennetine getirmek konusunda taviz vermek olur. Daha düşük bir asgari ücret iktidarın en başarılı olduğu konuda, yani kaynakları sermayeye aktarma konusunda elini rahatlatmak anlamına gelir. İktidar, daha düşük bir asgari ücret oranı kabul edilirse fakirden alıp zengine aktarma konusunda yeni bir alan elde etmiş olur.

Türk-İş başkanı Ergün Atalay’ın verdiği bir röportajda dediği gibi, asgari ücret 35 milyon kişinin yaşam standardını belirliyor. Asgari ücret aynı zamanda işçi sınıfının bütün kesimlerinin ücretinin belirlenmesinde bir çıpa işlevi görüyor. Türk-İş başkanı işçilerin ek iş yapmak zorunda

kaldığını anlatırken ve “Asgari ücretlilerin yüzde 90’ı böyle. Az da olsa memur da ek iş yapıyor. İnsanlar mecburen ikinci üçüncü işte çalışıyor. Enflasyon yüzde 20. Bunun çok üzerinde zam vermek lazım” derken bile gerçeğin bütününe anlatmış olmuyor aslında.

İnsanca ücret istiyoruz

Asgari ücret için verilen mücadele sınıf mücadelesinin önemli alanlarından birisi olmak zorunda. Bu yüzden bu mücadele mutlaka iş yerlerinde sokakta işçilerin talepleri gümbür gümbür dile getirilerek örgütlenmeli. Asgari ücret görüşmesini yapan sendikaların liderlikleri tabanda yoksulluğa karşı öfkenin ne kadar derin olduğunu aslında biliyorlar. Bu öfkenin görünmez kılıma çalışılması, son 10 yılda Türk-İş, Hak-İş gibi sendikaların liderliklerinin asli görevi oldu. İşçi sınıfı haklarını kazanacaksa, öfkesini göstermelidir. Bu haklar verilmediğinde egemenlere dünyayı dar edeceğini göstermelidir. Masa başı görüşmeler bu dünyayı dar edecek bir meydan okumanın bir ifadesi olursa anlam taşır.

İşçilerin öfkesi, asgari ücret için eylemlerle, aşağıdan taban örgütlenmeleri aracılığıyla kendisini ifade etmek zorunda. İşçilerin öfkesi, tüm ezilenlerin mücadele azmini içeren birleşik bir karakter kazanmak zorunda. İktidarın ekonomi politikaları, önümüzdeki dönemin kış aylarının her bir gününün yoksullar açısından çok zorlu geçeceğini gösteriyor. Bu zorluğu göğüslemenin tek yolu birleşik mücadele. Türk-İş, Hak-İş ve DİSK’in ortak basın açıklamaları çağrısı bu yüzden çok önemli.

Bu açıdan Türk-İş başkanının göçmen işçilerle ilgili söyledikleri birleşik mücadele ruhuna bütünüyle aykırı. Atalay, “İki ayakkabı fabrikası var. Biri Suriyeli, Afgan çalıştırıyor. Diğeri asgari ücret, servis ve yemek parası veriyor. Maliyet birinde 5 bin 700 TL, diğerinde 2 bin TL. İrkçi değilim. Ben Türkiye’den yanayım” diyor. Atalay bir sendikacı olarak göçmen işçilerin aldığı düşük maaşa karşı çıkması gerekirken göçmen işçilerle Türkiyeli işçiler arasında yapay bir bölünme ekliyor. Savunulması gereken göçmen işçilerin de diğer işçiler kadar maaş alması ve aynı hakları sahip olmasıdır.

HDP Diyarbakır mitingi, 2018.

CİNAYET VE ŞİDDET ÖNLENMİYOR, KADINLAR ÖFKELİ

BARIŞTAN YANA
Yıldız Önen

KADINLAR ÖZGÜR OLMADAN

Geçtiğimiz 25 Kasım'da İstiklal Caddesi'nde yine kadınların sesi yankılandı. Bu seste kadın cinayetlerine karşı öfke vardı. Ahlakçı tecavüzcülere yönelik öfke vardı, küçücük çocuklara tecavüzü bile engelleyemeyen aile yapısına karşı, iktidarın kadınların özgürlüğüne her düzeyde meydan okumasına karşı öfke vardı.

Diyaneğin eniştelisi baldızlı açıklamalarına, İstanbul Sözleşmesi'ne düşmanlık eden "aile babalarının" körüklediği kadın düşmanlığına öfke vardı. Aynı zamanda yoksulluğa, ücret eşitsizliğine, fakirliğe, yoksulluğun kadınların sırtına bindirdiği ekstra yüklerle, bazı kadın cinayetlerinin unutturulmaya çalışılmasına, kadınları öldüren adamların eğer muhalefet basıncı olmazsa mahkemelerden ellerini kollarını sallayarak çıkacak olmalarına da öfke vardı.

Her ıslığımız, her sloganımız, birçok eylemden farklı olarak, ölüm kalım sınırında yaşayan insanların eylemi olmaktan kaynaklanan bambaşka bir öfkeyle büyüdü. Çünkü omuz omuza yürüyen tüm kadınlar, biliyoruz ki eylemden eve tek başımıza giderken bıçaklı bir adamın, eski bir sevgilinin, kocanın, babanın, kardeşin ya da samuray kılıçlı bir sosyopatın saldırısının hedefi olabiliriz. Başka bir eylemden değil ama kadın eylemlerinden ayrılırken "görüşmek üzere" ya da "kendinize iyi bakın" sözleri klişe vedalaşma kalıpları değil. Bir kadının öldürülmesini protesto eylemine katılan bir kadının öldürülmesini protesto ediyoruz.

İstiklal Caddesi'nde hepimiz çok öfkeliydik.

Ama çok da kararlıydık.

Yıllardır çok kararlıyız.

Özellikle OHAL koşullarında ağırlaşan baskı politikalarına karşı kadın mücadelesi tüm ezilenlere moral depolamaya devam ediyor. 25 Kasım yine böyle bir eylemdi.

Eylem sadece militan, kararlı, özgürlükçü değildi, aynı zamanda tüm konular arasında bağlantıları kurmayı başaran sloganlarla genel bir mücadele çağrısı gibiydi. Bir ayda yüzde 30 fakirleşme, sadece Kasım ayında erkekler tarafından 30 kadının öldürülmesi, Kürtler üzerindeki baskılar, LGBTİ+'ların maruz kaldığı şiddet, İstanbul Sözleşmesi'nden çıkılması gibi tüm başlıklar birbirine sıkı sıkıya bağlıydı. Kadınların özgürlüğü mücadelesi aktivistlerinin sloganlarına tüm bu başlıkların yansımalarının nedeni bu.

Kadınları ezmeye çalışan şiddetin arka planında işleyen tüm mekanizmaya karşı kadın mücadelesi sadece İstanbul'da sürmüyor. Teksas, Meksika, Peru, Salvador, Şili, Kolombiya gibi pek çok ülkeden Salvador, Haiti, Dominik Cumhuriyeti ve Nikaragua gibi ülkelere, oradan Afganistan ve Macaristan'a dünyanın hemen her yerinde kadınlar mücadelenin bayrağını taşıyorlar.

Kadınlar özgür olmadan hiçbir sorun çözülmüş olmayacak.

25 Kasım'da attığımız sloganların gösterdiği gerçeklik bu.

Her sene olduğu gibi bu yıl da 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü Türkiye'nin birçok kentinde erkek ve devlet şiddetini protesto gösterilerine sahne oldu.

Başta İstanbul, İzmir ve Ankara olmak üzere eylemlere katılım yüksekti. Geçen yıla göre daha fazla kadın ve LG-BTİ+'nin sokağa çıktığına tanık olduk.

Sistemantik cinayetler

İstanbul'da önleri kesilen binlerce kadın ve LGBTİ+ polis barikatını yıktı, çünkü:

- 1 Ocak 2021- 23 Kasım 2021 arasındaki dönemde erkekler en az 285 kadını öldürdü, 711 kadını da yaraladı.
- Erkekler, 1-23 Kasım arasında en az 29 kadını öldürdü, 41 kadını yaraladı.
- Yani 326 günde 285 kadın öldürüldü, 711 kadın yaralandı.
- Erkeklerin öldürdüğü kadınlardan üçü trans kadındı.
- Erkeklerin öldürdüğü kadınlar arasında, iki Afganistanlı, bir Faslı, bir Suriyeli, bir Ukraynalı, bir Ezidi, bir Azerbaycanlı, bir Rusyalı, bir de Kırgızistanlı göçmen kadın vardı.

Aşırı sağcı yönetim altında yaşam

Bunlar Bianet'in açık kaynaklardan derlediği rakamlar. Kadına yönelik tüm şiddet biçimleri ele alındığında, buna hayatları cehenneme çevrilen LGBTİ+'ların maruz kaldığı şiddet katıldığında, aşırı sağcı iktidar blokunun beslediği şiddetin boyutları daha iyi anlaşılabilir.

Cinsiyet ayrımcılığına ve şiddete karşı kadınların haklarını savunan tek uluslararası sözleşme olan İstanbul Sözleşmesi'nden çıkan iktidar o günden bu yana Türk Ceza Kanunu'nun ilgili maddesi 6284'ü uygulamadığı gibi, polis şiddet uygulayan erkekleri salmaya, mahkemeler ka-

dın katillerine "iyi halden" ceza indirimi yapmaya devam etti. Kadın ve LGBTİ+ kazanımlarına yapılan aşırı sağcı saldırının bedelini kadınlar, çocuklar, LGBTİ+'lar en ağır şekilde öderken 25 Kasım'da sokakları dolduran göstericiler, güçlü ve kararlı bir mücadelenin var olduğunu kanıtladı. Her işçi, bu haklı mücadeleyi desteklemeli.

DİSK'li kadın işçiler: ILO 190 sayılı sözleşmesi onaylansın!

25 Kasım etkinlik ve eylemleri, işçi hareketi içinde önemli bir kampanyanın başlamasına da sahne oldu.

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) Kadın Komisyonu, İstanbul'dan başlayan eylemlerle ILO 190 sayılı sözleşmenin onaylanması için mücadeleye girişti. ILO yani Birleşmiş Milletler'e bağlı Uluslararası Çalışma Örgütü'nün 190 sayılı sözleşmesi nedir? Neden uygulanmalı?

DİSK şöyle açıklıyor:

"Çalışma hayatı ve iş yerleri de kadınlar için güvenli değildir. İş yerlerinde kadınlar fiziksel, cinsel, psikolojik şiddet ve taciz ile karşı karşıya kalıyor. Biliyoruz ki, çalışma hayatında kadına yönelik şiddet ve taciz evrensel bir sorundur. 2019 yılının Haziran ayında Uluslararası Çalışma Konferansı, iş yerlerinde toplumsal cinsiyet temelli şiddet başta olmak üzere her türlü şiddetin ortadan kaldırılması için ILO 190 sayılı Sözleşme'yi gündemine almıştı. Sözleşme, 25 Haziran 2021'de yürürlüğe girdi.

ILO 190 sayılı Sözleşme, şiddeti tek taraflı ısrarlı takip, tehdit, sözlü kötü muamele gibi geniş kapsamlı olarak tanımlaması ve herkesi kapsamasıyla şiddete ve tacize karşı mücadele için önemli bir yol haritasıdır.

Bu nedenle, DİSK olarak diyoruz ki; ILO 190 sayılı "İş yerinde Şiddet ve Tacizle Mücadele Sözleşmesi" hükümet tarafından hızla onaylanmalı ve etkin bir biçimde uygulanmalıdır."

Fotoğraf: Emre Orman / csgorselarsiv.org

BATI VE RUSYA, DOĞU AVRUPA'DA TEHLİKELİ OYUNLAR OYNUYOR

ALEX CALLINICOS

Büyük güçler arasında yaşanabilecek çatışmaların, hatta savaşın her an patlak verebileceği son derece tehlikeli iki coğrafi bölge var. İlki, Çin'in komşu devletlere karşı çeşitli toprak iddiaları ileri sürdüğü Güney ve Doğu Çin denizi. Diğeri ise Rusya ile Avrupa Birliği (AB) arasındaki sınır bölgeleri.

Birincisi muhtemelen daha tehlikeli, çünkü ABD ve Çin'in çatışabileceği yer burası. Ancak ikinci bölge daha acil bir parlama noktası olarak öne çıkıyor. Burada karşı karşıya gelecek olan iki devlet ise Belarus ve Ukrayna.

Her ikisi de devrimden önceki uzun yıllar boyunca Rus İmparatorluğu'nun birer parçasıydı. Ve her ikisi de ancak Sovyetler Birliği 1991'de çöktüğünde Rus kontrolünden kurtulabildi. Her ikisinin de Rusya ile kültürel, politik ve ekonomik anlamda karmaşık yakınlıkları ve gerilimleri var.

İkisi de 1991'den bu yana Rusya ile Batı bloku arasında manevralar yapıyor. Ama bunların sonunda Beyaz Rusya doğuya, Ukrayna ise batıya kaydı.

Belarus Cumhurbaşkanı Alexander Lukashenko, 2020'de yeniden seçilmesinden bu yana Rus mevkidaşı Vladimir Putin'in desteğine güvenip muhalefeti ezmeye girişti.

Belarus ile AB arasındaki gerilim son haftalarda iyice büyüdü. Putin'in açık teşvikiyle Lukashenko, AB tarafından uygulanan yaptırımlara misilleme olarak göçmenleri ve mültecileri Polonya sınırına itti.

Bu arada, Ukrayna hükümeti de Rusya ile savaş ihtimalini konuşuyor. Son uyarı Ukrayna savunma istihbarat şefi Kyrylo Budanov'dan geldi. Rusya'yı Ukrayna'yı kuzeyden, doğudan ve güneyden işgal etmeyi planlamakla suçluyorlar.

2014'te Putin, yozlaşmış Ukrayna Devlet Başkanı Viktor Yanukoviç'in devrilmesine, Kırım Yarımadası'nı ele geçirmek için gönderdiği Rus birlikleri ile tepki göstermişti. O zamandan beri de Batı yanlısı Ukrayna hükümetine karşı, yoğunluğu değişen bir vekalet savaşı yürütüyor.

Ukrayna sınırına yaklaşık 92 bin Rus askeri yığıldı. Putin'in onları gerçekten kullanabileceği ihtimalini göz ardı edemeyiz.

ABD, son Sovyet Cumhurbaşkanı Mihail Gorbaçov'a verdiği sözü tutmayıp NATO askeri ittifakını ve AB'yi Rusya sınırlarına kadar genişletmişti. Güvenlik analisti George Friedman 2014'te şöyle diyordu: "Ukrayna'nın en uç sınırı, Moskova'ya yaklaşık 300 mil uzakta."

"Belarus ve Ukrayna'nın her ikisi de NATO'ya kabul edilmiş olsaydı, Sovyetler Birliği'nin kalbi niteliğinde olan Smolensk şehri bir sınır kasabası haline gelecekti. Rusya kendisini, tarihi boyunca bu derinlikten korumuştur."

"Ukrayna'nın Batı'ya tampon bölge olarak kullanılma avantajının yitirilmesi, Rusya'yı bundan mahrum bırakıyor, Avrupa ve ABD'nin niyet ve becerilerine terk ediyor."

Mevcut Ukrayna hükümeti AB ve NATO'ya katılmayı çok istiyor – Putin'in kırmızı çizgisi aşılmayacak gibi. Rus işgaliyle ilgili alarmin çalınması, Ukrayna'nın ABD ve AB'ye daha fazla destek için baskı yapmasına sebep olabilir. Budanov, daha fazla ABD askeri yardımı istediklerini söylüyor: "ABD bize daha önce almadığımız her şeyi vermeli. Ve şu anda bunun için doğru zamandır, çünkü sonrasında çok geç olabilir."

Boris Johnson, Ukrayna'ya on donanma gemisi ve füze tedarik etmek için bu ay imzalanan bir anlaşmayı yürürlüğe soktu. Fakat Putin de akıl oyunları oynuyor olabilir. Mesela, ilkbaharda, onları çok gecikmeden geri çekmek için, Ukrayna sınırına Rus birlikleri yerleştirmişti. Batı ise stratejik açıdan önem taşıyan Karadeniz'deki savunma stratejilerine

odaklanıyor. Rusya, Sivastopol'daki deniz üssünü güvence altına almak için Kırım'ı kısmen ele geçirdi. Yeni İngiliz uçak gemisi Queen Elizabeth II tarafından yönetilen Carrier Strike Force filosunun bir parçası olan HMS Defender destroyeri, Haziran ayında Karadeniz'e kışkırtıcı bir yolculuk yapmıştı. Putin, Karadeniz'deki yakın tarihli NATO tatbikatlarından da şikayetçi.

Tüm bu olanlar, savaş hazırlıklarından ziyade avantaj sağlamak için yapılan manevralara benziyor. Joe Biden, ABD'nin küresel hegemonyasına yönelik ana tehdit olarak gördüğü Çin'e yoğunlaşmak adına Rusya ile ilişkilerini daha ılımlı bir düzeye çekmeye çalıştı. Ancak giderek artmakta olan bu gerilimin ortasında, emperyalistlerin güç oyunları hepsinin kontrolünden çıkıp gerçek bir çatışmaya dönüşebilir.

Socialist Worker'dan çeviren TN.

SUDANLI AKTİVİSTLER SESLENİYOR: "BU, HALKIN DEVRİMİDİR"

Sudanlı aktivistler Socialist Worker yazarı Charlie Kimber ile askeri darbeye karşı direnişi, zafere gitmekte olan yol hakkındaki umutlarını paylaştılar.

Ordu ve Başbakan Abdalla Hamdok arasında geçen hafta yapılan ihanet anlaşması Sudan'da demokrasi ve toplumsal adalet için mücadele veren kitle hareketini raydan çıkarabilirdi. Ancak 25 Ekim darbesinden bu yana sokaklara çıkanların büyük çoğunluğu bu sözleşmeyi kınayıp mobilize olmaya devam ediyor.

Sudanlı aktivist Mohamed, ordunun bu sayede kendisine soluklanacak bir alan açmayı başardığını düşünüyor; "Hamdok'a çok kızgınım. Bu insanlar neredeyse bir ay boyunca o tutuklanmayı görevine iade edilebilsin diye, bu taleple sokaklardaydı."

"Protestocular bunun için kanlarını, canlarını verdiler. Fakat o, bu kitle hareketiyle birlik olmak yerine arkamızdan iş çevirip darbeyi yöneten General Abdel Burhan ile anlaşta. Bu açıkça bir ihanettir."

"Hamdok geçtiğimiz Perşembe Sudan polisine, göstericilere saldırmama direktifi verdiğini açıklamıştı. Peki sonra ne oldu? Polis, Omdurman'daki, Kuzey Kordofan ve Kuzey Darfur'daki protestoculara göz yaşartıcı gaz attı."

Bu kitlenin önemli bir kısmı, karşı karşıya oldukları güç konusunda gayet gerçekçi. Aktivist Hatim, "Çaresizlikleri ve esas olarak milislerden kurulan bir güç oldukları gerçeği göz önüne alındığında, hükümetin yegâne önlem olarak şiddeti durmaksızın sürdürmesini bekliyorum" diyor.

Musa da aynı fikirde: "Ordu yetkiyi ele geçirirse, bunun çok acımasız bir rejim olacağını biliyoruz. Göstericilerin, öldürülen barışçıl göstericilerin sayısı dehşet verici."

Enas ise şöyle ekliyor; "Burhan, ilkeleri olmayan biridir. Bunun zor bir mücadele olacağını kabul etmeliyiz. Ordu paraya da rahatça erişebiliyor. Geçen yıl hükümet, ülkenin kamu kaynaklarının yüzde 80'inin 'maliye bakanlığının kontrolü dışında' olduğunu söylemişti – bu ordunun payıdır."

Zeinab'ın ailesi, yıllardır en sert baskıyla karşı karşıya kalan bölge olan Darfur'dan geliyor. "Merkezi hükümet ve milislerinin Darfurlulara yönelik saldırıları 18 yıldır de-

vam ediyor" diyor; "Son iki yılda, El Beşir'in sürgüne gönderilmesinden sonra kontrolü kaybedeceklerinden korktukları için, ölüm saçan Hızlı Destek Güçleri (RSF) bazı bölgelerde saldırılarını artırmıştı. Ve sonra da, darbeden sonra şalter tekrar açıldı. Geçen hafta RSF ve müttefikleri 28 köyü yaktı, çocuklara ve kadınlara tecavüz ettiler. Bu, anlaşma yapabileceğimiz bir rejim değil."

"Tek umudumuz devrim. Geçen hafta Hartum'daki gösteride insanların 'Hepimiz Darfur'uz' diye slogan attığını gördüm. Bu çok önemli bir gelişmeydi, çünkü hareketin, rejimin bölücü tutumlarının üstesinden gelebildiğini gösterdi."

Öncüler

Yaşanan katliamlara rağmen, eylemciler zaferi elde edeceklerine dair sarsılmaz bir inanca sahip. Hatim, "Sudan'daki sosyalistler devrime öncülük etti ve hâlâ da buna devam ediyorlar," diyor; "Sudan Komünist Partisi (SCP), sivil ve askeri bir ortaklık olan geçiş hükümetine katılmayı en başından reddetti."

"Görevimiz, darbe hükümetini devirmek ve orduyla hiçbir konuda müzakere etmeden, hiç taviz vermeden tam bir sivil geçiş yönetimi kurmaktır. Devrim ihtimali eskisinden çok daha güçlü ve çok daha kapsayıcı. Kayıplarımızı telafi edeceğimiz konusuna bu barışçıl mücadelenin gücüne güveniyoruz."

Enas ekliyor; "Silahsız insanların gerçek mühimmatla karşı karşıya kaldığı benzersiz bir direniş seviyesini gördük ve bu çok ilham vericiydi."

Geçtiğimiz Perşembe, anlaşmayı reddeden ve ileriye uzanan yolda bu direnişi sürdürme konusunda ısrar eden on binlerce insan bir kez daha sokaklara döküldü.

Ancak şu anda, işçilerin işleri durdurmasının ve büyük bir genel grevin, orduyu hiç değilse geçici olarak geriletilme gücünde olduğu 2019'a kıyasla daha az grev var gibi görünüyor. Grevlerin büyümesi ve direniş komitelerinin koordinasyonu, Sudan'ın servetini işçiler ve yoksullar için kullanacak hakiki bir devrimi tetikleyebilir.

“ÖFKENİN SOKAKLARI DOLDURACAĞI GÜNÜ BEKLIYORUZ”

Kara Salı işçi sınıfı ve yoksulların hayatını allak bullak etti. Liranın aşırı değer kaybının işçileri ve yoksulları nasıl etkilediğini sorduk.

ARİF ÇINPOLAT - İşçi

Diktatörleşen, emek düşmanı rejimin varlığını koruması için yaptığı ekonomik ve siyasi hataların, iş bilmez politikaların yükünü işçi sınıfı çok ağır bedellerle ödemektedir. Bir günde işçilerin kazançları yüzde 20 eksildi. Yıl genelinde kayıplarımız çok ama çok büyüktür. Yüzde yüze yakındır desek abartmış olmayız. Uzun vadede ise ortalama ücretler asgari ücret seviyesine gelmiştir.

Bu ağır koşullar altında gelecekle belirsiz hale gelen milyonlarca emekçinin kaygıları, öfke ve tepkileri her geçen gün artıyor. Emekçi sınıfı bekleme halindeymiş gibi görünse de krize karşı sessiz kalmayan yüz binlerce emekçi öfkensinin ve tepkisinin sokakları dolduracağı günü bekliyor.

Emekçi sınıfın bu miskin halinden kurtulması, gücünün farkına varıp, üstündeki ölü toprağını atması gereklidir. Kitleleri emek davasına inandırması kararlı ve örgütlü mücadelesiyle olacaktır. İşçi sınıfı bunu başardığında kışın bahara döndüğünü hep birlikte göreceğiz.

“ARTIK YETER!”

FERHAT BAKIRCI - Öğretmen

Dolar bazında asgari ücret düzeyi Çin'in de altına düşmüş durumda. Döviz kurundaki yükseliş her ne kadar serbest düşüş gibi görünse de hükümetten yapılan açıklamalar daha farklı bir duruma işaret ediyor. Yapılmak istenen şey özetle sermaye için iş gücünü ucuz hale getirmek. Avrupa'nın tamamında avro cinsinde asgari ücret artarken Türkiye ise, asgari ücretin en çok gerilediği ülke durumunda. Asgari ücretin on katından fazla maaş alan sözde kamu çalışanı temsilcileri, ciklet parası edecek zam oranlarının altına imza attılar. Eğitim emekçilerinin maaşlarının yanında dinlenecekleri zamanlardan feragat ederek elde ettikleri her bir kuruşa artan oranlı haliyle vergi kesintisi yapılıyor. Diğer taraftan milyar dolarlık şirketlerin vergileri sıfırlanıyor. Memur maaşları yakın bir gelecekte asgari ücret seviyesine düşmüş olacak. Yapılacak şey bellidir. Sefalet ücretinin altında oranlara imza atan, memura, işçiye insani düzeyde bir gelir seviyesini çok gören yöneticileri yüzleri kızarak insan içine çıkamayacak noktaya getirmek. “Artık yeter!” diyerek birleşik bir mücadele başlatmak, emekten, halktan yana bir bütçe istemek, hakkımız olanı almak için harekete geçmek.

“ÖFKEMİZ BÜYÜK”

ŞAFK AYHAN - Öğretmen

Tam bir öfke hali içerisindeyiz. İnsanlar artık milliyetçi vaazlar, savaş naraları dinlemek istemiyor. Çocuklarına ekmek götürebilmek, evinin kirasını ödeyebilmek istiyor. Her yerde, okulda, iş yerlerinde tek bir gündem var: “Ekonomik Kriz”.

İktidar adımı koymak istemese de bizler bu ekonomik yıkımı her gün yaşıyoruz. Temel gıda maddelerindeki zamlar öfkeyi daha da büyütüyor. Benzin 10, yumurta 36 lira. İnsanların yeter artık diyerek sokağa çıkışlarına “İktidara yarıyor” bu diyenlere karşı da tüm gücümüzle mücadele etmeliyiz.

Bizi bu buhrandan kurtaracak tek şey vardır. Sokaklarda yükselen mücadeleye birer kıvılcım olmak. Siyasi partiler, emek platformları, sivil toplum kuruluşları, sendikalar işçi sınıfının irili ufaklı seslerini birleştirecek, kitlesel sokak eylemlerini engelleyecek değil örgütleyecek pozisyonda olmalı. Seçim değil sokaktaki mücadele kurtaracaktır işçi sınıfını. Bu öfkemizi örgütlü bir hale getirmek gerekiyor.

KAZANMAK İÇİN BİRLEŞMEK BİR SEÇENEK DEĞİL ZORUNLULUK

ÇAĞLA OFLAS - Emekli

Türkiye’de 14 milyon emeklinin 8 milyonu zaten yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Yani asgari ücretin altında bir ma-

aşla geçinmek zorunda kalıyor. Bunların yaklaşık bir buçuk milyonu da açlık sınırında yaşıyordu. Bu tabloya baktığımız zaman krizle birlikte bizim durumumuz perişan. An itibarıyla bir emeklinin aldığı ücret asgari 6.000 TL olmalı. Yaşlılık beslenme, barınma, gibi temel ihtiyaçların yanı sıra sürekli tıbbi bakıma ihtiyaç duyulan bir dönem. Emekli aylıkları karın doyurmaya bile yetmiyor. Bu nedenle pek çoğumuz emekli olmasına rağmen çalışmak zorunda. Ben Tüm Emekli Sen üyesiyim. Ancak sendikal faaliyetlerimiz işçi sendikalarında olduğu gibi kısıtlanmakta. “Yasalarda emeklilere sendika hakkı yoktur” gerekçesiyle emekli sendikaları kapatılmak istenmektedir. Oysa Türkiye’nin uluslararası sözleşmede imzası var; ‘Herkes sendika kurabilir, sendikalara üye olabilir’ diye. Üstelik, Anayasanın 90. maddesi; anlaşmazlık durumunda, ‘uluslararası sözleşmeler geçerlidir’ diyor.

Bu yaşadığımız 1994, 2001 krizinden sonra tanık olduğumuz en derin kriz. Her krizde faturanın kimin tarafından ödeneceği sorunu gündeme gelir. Bu krizde de öyle. Üstelik bu sorunun cevabı önümüzdeki on yılın politik atmosferini de belirleyecek bir mücadele olacak. Aslında uzun zamandan beri fatura işçi sınıfına ödetilmekte. Ancak bunu değiştirmek mümkün. İşçi sınıfı birleşirse, KESK, DİSK, HAK İŞ, Memur Sen ve diğer konfederasyonlar bir araya gelip birlikte mücadele ederlerse durum değişebilir. Aşağıdan yükselen birleşik mücadele ekonomik kazanımlar dışında, siyasal alanların genişlemesine, demokratikleşmeye yol açacaktır. Elbette emekliler de işçi sınıfının önemli bir bileşeni olarak işçi sınıfının aşağıdan gelen kitlesel mücadelesi içerisinde yer alacaktır. Kazanmak için birleşmek bir seçenek değil zorunluluk.

KARA SALI İŞÇİLERİN ÖFKESİNİ ARTIRDI

Kara Salı'da gerçekleşen dolar krizi tüm toplumu derinden sarstı. İnsanlar bir gecede yüzde 15, bir ayda yüzde 30 yoksullaştı. İktidar niye böyle bir ekonomik politika uyguladı? İşçi sınıfı buna karşı neler yapmalı?

Erdoğan bu kararları alırken oyları da sürekli düşüyor. Oysa en geç 2023 Haziran'ında seçim var. Erdoğan'ın seçime giderken önümüzdeki Nisan/Mayıs ayları için hedefleri şunlar: Cari açığın dengelenmesi, işçi ücretlerinin düşürülerek istihdamın artırılması, düşük faizli yatırımların artması ile kısmi ekonomik canlanma yaşanması. Bunlar gerçekleşirse asgari ücrete yapılan zamlarla birlikte biraz sıkıntı çekilse de Erdoğan'ın durumu toparladığı iddia edilecek. Böyle bir gelişme mümkün mü? Elbette mümkün değil. Çünkü Türkiye kapitalizminin kadim kaynak sorunu Erdoğan idaresindeki tek adam rejiminde çözülemez.

Övündükleri şey: düşük ücret!

İktidar sözcüleri ve yandaş medya Türkiye'de asgari ücretin en düşük seviyede olması ile övünüyor. Ekonominin batacağı belli olduğu için insanları buna hazırlamaya çalışıyorlar. Kendini bütün kurallardan bağımsız gören siyasi iktidarın izansız hamlelerinin eşi benzeri yok. Depremzedelere evlerini verirken "yemezler" diyen Erdoğan, 25 yıl önce CHP'nin 4 aylık hükümet ortaklığında yaşanan ekonomik sorunlardan bahsedebiliyor. Kendisinin 19 yıldır iktidar olduğunu ve örneğin son üç ayda yüzde 30-35 yoksullaşma yaşandığını unutturmaya çalışıyor. İktidar sözcüleri "Her şeye rağmen Erdoğan" diyen çekirdek kitleyi tutabilmek için böyle propagandalar yapmak zorunda kalıyor. Ama insanların yapılanları unuttuğu anketlerden belli oluyor, görev onayı da, oy oranı da sürekli düşüyor.

Türk usulü başkanlık rejimi upuzun bir sorunlar listesi oluşturdu: Adalet alanı, özgürlük alanı, kadınların, işçilerin haklarıyla ilgili alanlar, Kürtler açısından biriken sorunlar,

öğrencilerin en temel haklarının gasp edilmesiyle açığa çıkan sorunlar, ev kiralalarının ödenemez hale gelmesi, çiftçilerin sorunları gibi konular birikiyor.

Bütün bunların yarattığı bir öfke zaten vardı. Son zamanlarda acımasız bir şekilde "yüzde 30-35 fakirleşebilirsiniz, az yiyin, az ısının" denince, ses çıkartanlara da "yemezler" diye yanıt verilince ezilenlerin saflarındaki öfke ikiye katlandı.

Sokağa çıkmak demokratik bir haktır

Kara Salı'da bazı illerde sokağa çıkıldı, bazı sol partiler eylem yaptı, ODTÜ'den Boğaziçi'ne bazı yerlerde eylemler oldu, DİSK ve KESK eylemler yaptı. Öfkeyi yansıtan eylemler gördük. Ama bu eylemler maalesef çoğunlukla küçük sol partilerin öfkeyi örgütlemeye çalıştığı ama kitlesel katılımın olmadığı eylemler oldu.

Kara Salı'nın hemen ardından 'sokakta öfkemizi ifade edelim' çağrıları yapıldı. Gösteri yapmak, yürüyüş yapmak, basın açıklaması yapmak, en temel insan hakları arasındadır. Eylem yapmak sadece hak değildir, hak kazanmak için zorunlu bir araçtır. Elinin altında eylem yapma gücü, kolektif örgütlenme gücünden başka bir şey olmayanlar eylem yapacak elbet. Eylem yaparsak kötü olur diye düşünülemez. Daha kötü olmasın diye eylem yapılır. İster balkonlarından tencere çalar insanlar, ister şehrin caddelerinde öfkeyle yürürler, belki yürüyüşümüze katılanlar olur diye beklenti içinde olabilirler, sloganlar atarlar.

Provokasyonlar, böyle eylemler değildir. Bu eylemlere saldıran devletin kolluk güçleri, bu eylemlerin içine sızıp sağa sola saldıranlar provokasyon çıkartırlar. İktidarın zaten sokağa çıkmayı bütünüyle zorlaştırdığı koşullarda, muhalefetin sokağa çıkmanın zararları üzerine verdiği vaazlar; sokak mücadelesini, eylemleri, slogan atmayı devlet tarafından kullanışlı olaylara indiriyor.

Türk usulü başkanlık rejimi upuzun bir sorunlar listesi oluşturdu: Adalet alanı, özgürlük alanı, kadınların, işçilerin haklarıyla ilgili alanlar, Kürtler açısından biriken sorunlar, öğrencilerin en temel haklarının gasp edilmesiyle açığa çıkan sorunlar, ev kiralalarının ödenemez hale gelmesi, çiftçilerin sorunları gibi konular birikiyor.

Seçim hesapları

Bugün krize karşı sokağa çıkılmasını seçim sürecine zarar verir diye gereksiz görenlere şunu hatırlatmak lazım: Seçimler kurallara bağlanmış demokratik bir hak, iktidar bundan kaçamaz diye düşünülüyorsa; yürüyüş, basın açıklaması, gösteri yapmak da anayasal bir hak. En az seçimler kadar, hatta sadece beş dakikada oy verip bitmediği için, insanların eylemlere katılan başka insanlarla iletişim kurması açısından daha da demokratiktir. Bir demokratik hakkımızı kullanmak başka bir demokratik süreci sekteye uğratar demek, mücadeleyi baştan kaybetmektir.

Uzun süredir, yaratılan korku imparatorluğunun kitle eylemleriyle aşılabileceğini anlatıyoruz. OHAL döneminin baskıları, arka arkaya yapılan seçimlerle kırılmadı. Bizim önerdiğimiz benzeyen, ama milyonlarca emekçi yerine esas olarak CHP'lilerin sokağa çıkmasıyla ve "hak-hukuk-adalet" sloganlarıyla yapılan Ankara-İstanbul yürüyüşüyle oldu.

Bu yürüyüşe gelene kadar; hakları için direnen tüm alanlardan insanların (KHK'lılar, barış imzacıları, HDP'li ve-killeri, gazeteciler, doktorlar, akademisyenler) direnişleri, iş cinayetlerine karşı, kadın cinayetlerine karşı, temel hakları ve ücretleri için irili ufaklı eylemlerden vazgeçmeyenlerin baskının kapısını zorlaması çok önemliydi.

Kılıçdaroğlu çok isabetli bir zamanlamayla yürüyüşe başlayınca OHAL döneminde biriken tüm öfke patladı. 2017 yılında 15 Haziran'dan 9 Temmuz'a kadar süren yürüyüş; öfkeli, bir şey yapmak gerekir diyen insanlara moral verdi. Bütün ezilenlerin kendini ifade ettiği bir eyleme dönüştü ve dev bir mitingle tamamlandı. CHP, daha sonra kontrol elimizden çıkar diye frene bastı. Halbuki dev mitinglerle devam edebilirlerdi. Edebilselerdi şimdi durum çok farklı olurdu.

O zaman olduğu gibi şimdi de kitlelerde fakirleşme ve öfke varken "sokağa çıkmak doğru olmaz" tezi hatalı. Birincisi her şeyi seçime ertelemek yanlış. İkincisi "bu AKP'ye yarar" tezi, bu da doğru değil. Eylemlerin iktidara yaradığına dair görüş genelde reformist bir görüştür ve insanları sokaktan çekilmeye çağırır.

İşçi sınıfının, eylemlerde merkezi rol oynaması gerekir

Eylemler yapılabilir, fakat bütün eylemlerde genel grevi

ima eden, işçi sınıfının hayatı durduracağı bir merkezi eylemi vurgulamak gerekir. Sosyalistler bütün eylemlerin yapılmasını savunur, ancak bütün eylemlere, bizi bu hedefe götürüyor mu götürmüyor mu diye bakılarak eleştirel bir şekilde yaklaşılır. Krizin faturasını Türkiye egemenlerine çıkartacak, Türkiye solunun seçime odaklanmış havasını ve CHP'nin "eylem yapmayalım"cı havasını değiştirmek gerekir.

Sadece açıklıkla değil sol, sosyal şoven, seçimci bir eğilimle sıkça karşılaştığımız bir dönemden geçiyoruz. İrili ufaklı çeşitli işçi eylemleri oluyor. Bunlar genelde birbirinden kopuk ve işçi sınıfının geneline hitap etme yeteneğinden yoksun eylemler. Krizin faturasını kim ödeyecek sorusuna verilecek yanıt açısından birleşik işçi mücadelesini çok daha fazla önemsemeliyiz. Hak-İş'i Türk-İş'i kazanacak bir birleşik mücadele perspektifi çok önemli. Önümüzdeki hafta Antikapitalist İşçiler'in yapacağı Emek Forumu bunu anlatmak için büyük bir fırsat. Başta DİSK olmak üzere bazı sendikalar özellikle asgari ücret pazarlıklarında mücadele çağrısı yapıyor. Bunlara katılmak, birleşik cephe ve kitlesel miting çağrısı yapmak çok önemli.

Dünyadaki çeşitli mücadelelerde, otoriter rejimlerin güç kaybettiğini görüyoruz. Hem dünyada hem de Türkiye'de bundan sonra nasıl bir iktidarın geleceğini belirleyecek olan, kitlesel işçi mücadeleleri olacak.

Baldur grevi.

YOKSULLAŞMAYA KARŞI CEVAP: GENEL GREV

Bir grev, hele hele genelleşen bir grev, temiz bir nefestir. Yüzbinleri, giderek milyonları içine çeken bir grev hareketi, harekete geçen işçiler açısından sokak mı grev mi gibi tartışmaların ne kadar büyük bir zaman kaybı olduğunu göstermekle kalmaz sadece, bu türden tüm sekte tartışmaların harekete zarar verdiğini de gösterir.

Dev bir ekonomik yoksullaşmaya dev bir işçi hareketiyle yanıt verilmelidir elbette. Geri kalan tüm eylemler, böyle bir harekete hizmet ettiği ölçüde anlamlıdır. Başka bağlamlarda başlayan eylemler de işçi sınıfının büyük hareketinin aktif bir parçası ya da işçi hareketi ile dayanışma içindeki toplumsal güçler olarak harekete geçebilir.

Sosyalistler işçi sınıfını greve hazırlamak için çalışır

Sosyalistler işçi sınıfı hareketi patlayana kadar elbette oturup beklemezler. Her slogan, her yayın, her eylem sınıf hareketine yardımcı olmak için devreye sokulmalıdır. Özellikle kritik anın geldiğini gördüğümüz her seferinde, odaklanmamız gereken asli öge, sınıf hareketine yardımcı olmaktır.

Her eylemimiz, işçi sınıfı hareketinin birleşmesine yardımcı olduğu ölçüde bir anlam taşır. Burada kritik kavram, işçi sınıfı hareketine yardımcı olmaktır. Sosyalizm mücadelesi, işçi sınıfının kendi eylemi, onun hareketinin bizzat kendisidir. İşçi sınıfına yardımcı olmayı sosyalizm, demokrasi, ekonomik haklar ve sosyal-politik ve ekonomik reformlar mücadelesinin ta kendisi ola-

rak görülenler; işçi sınıfına yardımcı olmanın her düzeyde birliğini sağlamak için örgütlenmek anlamına geldiğini savunmalıdır.

Bu yüzden, sorun, sosyalistlerin ne kadar cesur olduğu değil, işçi sınıfının önünde duran kadın ve erkek işçilerin örgütlenme cesaretine katkıda bulunmaktır.

Tek tek işçilerin enerjisini harekete geçiren, işçi sınıfının kolektif eyleminin derinliğidir. Hareket ne kadar yaygınsa, öncü işçilerin, hareketi ileri çekmek için bulacağı örgütlenme ve propaganda alanları o kadar açılır.

Kuşkusuz, şu anda işçi hareketinin örgütlenmeleri içinde; sosyalistlerin genel grev çağrısının etkili olacağı bir örgütsel ağırlık yok. Ama işçi sınıfının sendikaları var. Sosyalistler, temas halinde oldukları tüm işçi aktivistlerle ve işçi ağları içinde sendika liderliklerini grev kararı almaya zorlamak için tartışma ve örgütlenme başlatabilirler.

Birleşik işçi mücadelesi hayata geçirilmelidir

Bir grev dalgasının örgütlenmesi, bir süreç olmak zorundadır. Bu süreçte; fikrin ortaya atılması, işyerlerinde tartışılması, tek tek işyerlerinde toplantılar ve basın açıklamaları yapılması, sendika liderliklerine işyerlerinin basıncının uygun bir dille aktarılması, birleşik işçi direnişinin önemini altının çizilmesi, egemenler tarafından tetiklenen ve derinleştirilen aşırı yoksullaşmanın faturasının krizin sorumlularına yıkılması

konusunda tüm işçi sınıfında ortak bir anlayış birliğinin sağlanması gibi adımların atılması gerekir.

Bu tartışma sürecinde başarı kazanılırsa, bölgesel işçi mitingleri düzenlenebilir. 1990'lı yılların Emek Platformu'na benzer bir örgütlenmeyle; tüm sendikaların birleştiği, bir genel grevi örgütleyecek, yüzbinlerce insanı kapsayan bir hareket, bir platform inşa edilebilir.

Önce her işyerinde basın açıklamalarıyla böyle mitinglerin aciliyetini vurgulayabiliriz. Bu mitingler tek bir mitingte doğru evrilebilir. İşçi sınıfının ne kadar büyük bir kavgaya hazır olduğu ya da hazır olup olmadığı bu sırada açığa çıkar. Genel grev gerçekten mümkün mü, bu sırada anlaşılır. Ne yazık ki, işçi sınıfının eylem kapasitesinden umudunu kesenler, sınıf mücadelesinde her daim bir ağırlığa sahip olageldiler. Böylelerine, genel grev vaazı vermekle genel grev örgütlenemeyeceğini; hırpalanan, tırpanlanan işçi sınıfının kimsenin beklemediği bir anda harekete geçebileceğini ve bir genel direnişin tek

bir gününün hareket içindeki tek tek işçilerin eylem kapasitesini ve mücadeleye duyduğu güveni sıçramalı bir şekilde geliştirebileceğini anlatmaya devam etmek lazım.

Kara Salı'dan hemen sonra 25 Kasım kadın eyleminde, TTB'nin Ankara'ya yaptığı yürüyüşte, DİSK'in birçok şehirde yaptığı basın açıklamalarında, krize karşı sokağa çıkan örgütlere verilen halk desteğinde, en azından tencere tavalı desteklerde, bütün mücadelelerin birbirine ilham verme yeteneği ortaya çıkmakla kalmıyor sadece, mücadelelerin birleşmesi ihtiyacı da ortaya çıkıyor.

Kursağımızdan zorla yemeklerimizi çalmaya çalışanlara karşı, yeni döneme uygun birleşik bir işçi mücadelesinin örgütlenmesi yaşamsal bir önemde. Zira bir kez daha altını çizmek gerekirse, yerli-millî iktidar ittifakının, aslında bir büyük işçi dalgasını, bir büyük mücadele dalgasını engelleme şansı yok. Böyle bir mücadelenin taleplerini yok sayma yeteneği de yok.

İŞYERİ VE TABAN ÖRGÜTLERİNİN ÖNEMİ

VOLKAN AKYILDIRIM

Ötoriter yönetimin emekçi sınıflara dayattığı fakirlik ve kötü yaşam koşullarına öfke, her geçen gün büyüyor. İşçi hareketi içinde bu gidişatın nasıl tersine çevrileceği tartışılıyor.

Bu tartışmayı uluslararası işçi hareketinin deneyimlerinden yola çıkarak sürdürmek, bugün kapitalistlere ve iktidara karşı haklarını savunmak isteyen işçilerin sıfırdan başlamamasına yardımcı olabilir.

Sendikaların işyeri örgütlenmesi

Merkezileşmiş eli sopalı bir iktidar, sayısız patron örgütlenmesi, onların borazanı olan hâkim medya gibi sermaye silahları karşısında işçilerin kendilerini savunabilmeleri, görüş-parti farkı gözetmeksizin iş yerlerinde birlik olmaları, örgütlenmeleri ve ortak talepleri için mücadeleden geçer.

Sendikayı etkin bir mücadele örgütü yapan yegâne özellik işyeri örgütlenmesidir. Sendikaların örgütlü olduğu iş yerlerinde, işyeri temsilciliği tüm işçilerin demokratik tartışma yürüttüğü ve karar aldığı bir organa dönüştüğü takdirde taban inisiyatifi oluşur.

Bugün çoğu kişi sendika yönetimlerine kızıyor, onları korkaklıkla suçluyor. Bazı sendikacıların işçileri göz göre göre satması sanki bir kadermiş gibi algılanıyor. Asıl sorun sendikal örgütlenmenin gerçek gücünün var olduğu yerdeki örgütlenmelerin zayıflığı, harekete geçirilmemesi, iş yerleri arasında bağlantı kurulamamasıdır. İşyeri örgütlenmesi ve temsilciliklerin çalıştırılması karşı-

sında hiçbir sendika yöneticisi kolayca koltağında oturamaz.

1989-1991 Bahar eylemlerinin en önemli derisi, sendikaların işyeri örgütlenmelerine ve onların koordinasyonuna dayanmasıdır. Bu öylesine yaygın bir harekete dönüşmüştür ki Türk-İş'in 12 Eylül darbesiyle gelen tüm uzlaşmacı yöneticileri gitmiş, yerine genç mücadeleci sendikacılar gelmiştir. Protesto eylemleri ve grevler sonucunda, darbelerin tırpanladığı ücretler 12 Eylül öncesi durumuna getirilebilmiştir. Bu hareket sayesinde büyük sınıf mücadeleleri 1996'ya kadar sürdü.

Bugün de ihtiyacımız olan sendikaların işyeri örgütlenmelerinin etkin ve belirleyici hale gelmesidir. Tüm işçilerin katılımıyla demokratik bir şekilde ortak tutumun belirlenmesi, iş yerleri arasındaki koordinasyonun sağlanarak birlikte davranılmasıdır.

İşyeri temsilciliklerinin taban inisiyatifi olarak örgütlenmesi sendikal bölünmüşlüğü ve rekabeti pratikte aşacaktır. Aynı sektörde aynı işleri yaptığı halde Türk-İş ya da DİSK üyesi olan işçiler, işyeri temsilciliklerinin koordinasyonu sayesinde birlikte irade gösterebilecektir.

Taban örgütleri

İşçi sınıfının ortak taleplerini savunma mücadelesinden doğan tek örgütlenme sendikalar değildir.

Kapitalistlerin azgın saldırılarına karşısında ve sendikaların etkili olmadığı durumlarda, işçiler kendi taban örgütlerini yaratarak bu

saldırılarına karşı koymuş ve sınıfı birleştirmişti. Bu taban örgütlerinin en bilineni 1905 ve 1917 devrimlerinde Rusya'da ortaya çıkan sovyetler (yani işçi konseyleri) ve bunların üzerinde yükseldiği fabrika komiteleridir.

Rusya'da sendikalar devlet tarafından kurdurulmuştu. Tabandaki tüm işçileri demokratik tartışma ve karar alma ile birleştiren bu komiteler sayesinde tarihin en baskıcı devletlerinden biri olan Çarlık yıkılırken, ekmeği bulunamaz hale getiren savaş ekonomisine son verilmiştir.

20. yüzyıldan bir başka önemli deneyse İspanya'da faşist Franco diktasına karşı mücadele eden işçilerin kurdukları İşçi Komiteleridir.

1936'daki işçi devrimini boğmayı başaran faşist Franco 1950'lerin ortasından itibaren yeni bir ücret sistemi getirmişti. Bu şiddetli bir yoksulluğa yol açarken, mevcut sendika devlet sendikasıydı. İşçiler çözümü 1960'ların başında buldu. İşçi Komitelerini, İspanya'nın bütün bölgelerine yayıldı. Özyönetim ve özenetim organı olarak bütünüyle demokratik bir taban örgütlenmesi olan İşçi Komitelerini, devlet tarafından yasa dışı ilan edilse de işçilerin doğrudan demokratik katılımıyla iş yerlerinde örgütlendi, taleplerini duyurmayı ve etkin grevler örgütlemeyi başardı. Franco'nun bir avuç kapitalisti ihya etme girişimi, bu taban örgütlenmelerinin merkezinde olduğu grev hareketleriyle engellenmiştir.

Sadece Rusya ve İspanya değil. 20. yüzyılda yaşanan büyük işçi hareketleri ve devrimle-

rin merkezinde komite, komisyon, konsey, sovyet, şura gibi farklı isimlerle ortaya çıkan taban örgütleri vardır.

Peki ya Türkiye'de?

Türkiye'de işçi hareketi, bazı dönemler yasaklı, çoğu dönem kısıtlı olsa da sendikalar etrafında gelişmiştir.

Sendikaların işyeri örgütlenmeleri güçlü ve etkin kullanıldığı, taban inisiyatifinin ortaya çıktığı anlarda en sağcı sendikalar bile grev yapmış ve sokağa çıkmıştır.

Taban örgütlenmelerine en yakın deney ise iş yerlerinde grev sırasında oluşturulan grev komiteleridir. Grev komiteleri, taban örgütlerinin nüvesini içinde taşır.

İşçi mücadelesi, tepeden alınan kararlarla gelişmez. Tüm sendikal hareketin ve taban örgütlerinin deneyimine bakıldığında, başarılı ve kazandırıcı olanın, iş yerlerinde tüm işçilerin faydalı işbirliği olduğu görülüyor.

Bugün mücadeleden yana her işçi, işyerindeki arkadaşlarını ikna etmeli ve herkesle birlikte hareket etmeli.

Her sendikal işçi, işyeri örgütlenmelerinin taban inisiyatifi temelinde örgütlenmesi için çalışmalı.

Tabandaki demokratik tartışmalar sonucu belirlenen ortak talepler içinde sendikalar etkin mücadeleye zorlanmalı.

İşçilerin gücü, tam da sömürüldükleri yerdedir. Üretimden gelen gücün kullanılması için taban inisiyatiflerini büyütelim.

DİSK'TEN ASGARİ ÜCRET EYLEMLERİ:

ARTIK YETER, GEÇİNEMİYORUZ

Asgari ücret görüşmeleri yaklaşırken DİSK, Türkiye'nin farklı bölgelerinde basın açıklamaları düzenledi. Eylemlerde konuşan DİSK temsilcileri; İşsizlik, pahalılık, zamlar ve faturaların işçilerin belini büktüğünü, emeğimize sahip çıkacaklarını belirttiler: "Milyonlarca işçi, emekçi, emekli adına, EYT'liler, geçinemeyenler, barınamayanlar adına haykırıyoruz."

"Ekonomik krizin ve pandeminin ağır koşullarını biz ödüyoruz. Türk Lirası değer kaybettiğimizde alım gücümüz düşüyor. 2022 yılı asgari ücretinin en az net 5 bin 200 lira olması için mücadeleyi hep birlikte büyütelim" çağrısında bulundular: "Üretimden gelen gücün kullanımı da dahil olmak üzere demokratik her türlü yöntemle direneceğiz. Gelin şalteri indirelim, genel greve çıkalım, bu işe artık dur diyelim."

Gebze eylemi

Gebze'de yaklaşık 1500 DİSK üyesi işçi kitlesel yürüyüş ve miting yaptı. Sokakların "Vergide adalet istiyoruz", "İşçiler açken patronlara huzur yok", "Hükümet istifa", "Patronlara değil emekçiye bütçe", "Direne direne kazanacağız", "Birleşe birleşe kazanacağız" sloganlarıyla yankılandığı mitinge metal ve lastik işçileri yoğun katılım sağladı.

İstanbul eylemi

İstanbul'da Kadıköy İskele Meydanı'nda toplanan DİSK üyesi işçiler, "Geçinmiyoruz" diyerek asgari ücretin net 5 bin 200 lira olmasını istedi. Düzenlenen basın açıklamasına işçiler Kadıköy Boğa Heykeli'nden İskele Meydanı'na sloganlarla yürüyerek geldi.

Yüzlerce işçinin toplandığı meydanda "Hükümet istifa", "Saraya değil, emekçiye bütçe", "İnsanca yaşamak istiyoruz" sloganları atıldı. DİSK'in açıklamasına KESK üyeleri de destek verdi.

İzmir eylemi

DİSK Ege Bölge Temsilciği ve bağlı sendikaların İzmir Şubeleri "Artık yeter, geçinmiyoruz" diyerek Basmane Mey-

danı Kültürpark Dokuz Eylül kapısı önünde basın açıklaması yaptı. Açıklama öncesi Genel-İş Sendikası binası önünde toplanan şube yöneticileri ve işçiler, "İşçi memur el ele genel greve", "Hükümet istifa" sloganları eşliğinde açıklamanın yapıldığı alana yürüyüş gerçekleştirdi.

Mersin, Antalya ve Adana'da eylem

Mersin, Antalya ve Adana'da "Geçinmiyoruz, artık yeter" diyerek yapılan eylemlerde; işçilerin, üretimden gelen güçleriyle beraber her türlü demokratik yöntemi kullanarak direnecekleri ve kara kışı işçi baharına çevirecekleri vurgulandı.

MÜCADELENİN İÇİNDEN

Faruk Sevim

İKTİDARIN KRİZ OYUNUNU ANCAK İŞÇİ SINIFI BOZAR

İktidar ekonomik kriz oyunu oynuyor, yeni bir "ekonomi politikası" denediğini iddia ederek, işçilerin emekçilerin yoksulluğunu dayanılmaz derecede artırıyor. Emekçilerin onlarca yıldır mücadele ederek kazandığı haklar, bir gecede yüzde 15'e, bir ayda yüzde 30'a varan devalüasyonlarla elinden alınıyor.

Milyarlarca liralık "kredi ve teşvik paketini" patronların hizmetine sunan siyasi iktidar, sıra emekçilere geldiğinde cebinden "kemer sıkma" politikalarını çıkarıyor, soğan ekmeği yiyen diyor, aç kalın diyor.

İşçilerin emeğini sudan ucuz hale getirdiğini bizzat ifade

eden hükümet sözcüleri, yandaş medya mensupları; uluslararası kapitalistleri, Türkiyeli işçileri daha fazla sömürmeleri için sürekli davet ediyorlar, yabancı şirketlere adeta yalvarıyorlar. Hükümet, emekçinin ürettiği değerleri, dünyadaki diğer kapitalistlere ucuza satmak için her şeyi yapıyor; TL'yi değersizleştiriyor, grevleri yasaklıyor, pandemiyi hiçe sayıp işçileri gece gündüz çalışmaya zorluyor.

AKP iktidarı, emekçilerin cebindeki son kuruşu da tekrar patronlara kazandırmak için; vergilerle, hayat pahalılığıyla, enflasyonla emekçilerin belini büküyor. Tüm zenginlikleri kendi yandaşlarının ve patronların cebine aktarmak için gece gündüz çalışıyor.

Geçen yıl Merkez Bankasının kasasındaki halkın parasını, 128 milyar doları kendi yandaşlarına peşkeş çeken iktidar, şimdi de dolardaki yüksek kurlarla yine yandaşlarına milyarlar kazandırıyor.

Hükümet, patronlar için ölümüne çalışırken, emekçiler lehine en ufak olumlu bir adım atmıyor. Fiyat artışlarına karşı yoksullara destek vermek için, örneğin Tarım Kredi Koope-

TTB: "TOPLUMSAL SAĞLIK MÜCADELEMİZİ YÜKSELTECEĞİZ!"

Türk Tabipleri Birliği, beş gündür sürdürdüğü "Beyaz Yürüyüş"ü, Ankara'da düzenlediği "Beyaz Forum" ile sonuçlandırdı. Çözüm önerilerinin dile getirildiği forumda "Mücadele etmeye devam edeceğiz" denildi.

Türk Tabipleri Birliği (TTB) ve tabip odalarının; İstanbul'dan Ankara'ya başlattığı "Beyaz Yürüyüş" kolu Kocaeli, Bursa ve Eskişehir illerinde basın açıklamaları düzenledi. Ankara'ya ulaşan Beyaz Yürüyüş kolunun öni polis barikatıyla kesildi. Toplantı ve gösteri yürüyüşünün en temel hak olduğunu belirten yürüyüş kolundaki hekimler, barikatı aşarak sloganlarla TTB'ye kadar yürüdü.

Beyaz Yürüyüş kolu, TTB önünde pankartlarla, balonlarla, şarkılarla ve sloganlarla karşılandı. TTB Merkez Konseyi Başkanı Prof. Dr. Şebnem Korur Fincancı'nın basın açıklamasını okumasının ardından kitle "Beyaz Forum"un düzenleneceği Yılmaz Güney Kültür Merkezi'ne doğru yürüyüşe geçti.

Beyaz Forum yapıldı

Beyaz Forum, Prof. Dr. Şebnem Korur Fincancı'nın açılış konuşmasıyla başladı. Bu çökmüş sağlık sistemini tarihin çöplüğüne atmak için yürüdüklerini söyleyen Fincancı, "Beyaz Yürüyüş"e destek veren herkese teşekkür etti.

Forumda sorunların aktarımının yanı sıra "Ne yapılmalı" ve "Nasıl yapılmalı" sorularına da yanıt arandı. Toplumsal sağlık mücadelesinin yükseltilmesi için birebir örgütlenmenin güçlendirilmesi, bölgesel mitingler, grev kararı alınması gibi somut öneriler gündeme getirildi.

TTB Merkez Konseyi Başkanı Prof. Dr. Şebnem Korur Fincancı forumun sonunda; toplumun sağlık hakları, hekimlerin ücret ve çalışma koşulları, asistan hekimlerin hakları, KHK ile atılan hekimlerin geri alınması, şehir hastanelerinin kamulaştırılması gibi konuları da içeren talepleri kamuoyuna açıkladı.

ratiflerinin marketlerinde fiyatları artırmama yoluna gitmiyor. Yoksulların en önemli gıdası olan ekmeğin fiyatlarını sabit tutmaya, bunun için destek olmaya çalışmıyor.

Ancak bu düzen emekçilerin kaderi değildir!

Hem Dünya'nın dört bir yanında, hem de Türkiye'de işçi hakları, emekçilerin kendi elleriyle kazanılmıştır. Sahip olduğumuz haklar bu mücadelelerden kazandığımız haklardır.

Şimdi yeniden Bahar Eylemleri'ni hatırlama zamanıdır. Aşağıdan yükselen öfke sokağa döküldüğünde her şeyin nasıl değişebileceğini; memurlar, Zonguldaklı işçiler, belediye işçileri, metal işçileri geçmişte gösterdi.

Hakların mücadele ederek alınacağını, yürüyüş yasaklarının yürüyüş yaparak, grev yasaklarının grev yaparak aşılacağını işçiler her defasında gösterdi, şimdi de gösterme zamanı geldi.

İşçi sınıfı bir kere harekete geçtiğinde yaratıcılığı sınırlanmaz. Krize karşı güvence işçi hareketindedir.

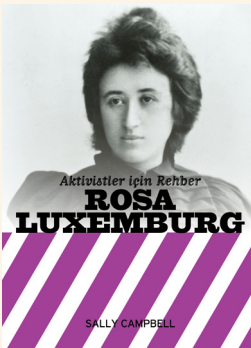
**BİZİ ARAYIN,
SOSYALİST İŞÇİ'YE
ULAŞIN!**

İstanbul
Kadıköy: 0 533 447 97 09
Şişli: 0 555 637 24 50
Fatih: 0 536 219 63 41
Ankara: 0 535 884 21 22
İzmir: 0 507 555 02 72
Akhisar: 0 544 327 04 45
Antalya: 0 536 335 10 19
Antep: 0 533 627 30 25
Bursa: 0 507 727 50 45
Çanakkale :05324623804
Dersim: 0 543 447 24 15
Edirne: 0 539 429 17 58
Malatya: 0 534 982 59 26
Muğla : 0 539 932 21 17
Samsun: 0 551 450 64 52
Sivas: 0 533 515 28 24
Soma: 0 532 693 70 57
Tekirdağ: 0 533 233 41 50

Z YAYINLARI

Aktivistler için rehber dizisi kitapları:

- ♦ Rosa Luxemburg
- ♦ Eleanor Marx
- ♦ Malcolm X
- ♦ Gramsci

5 ARALIK 2021 PAZAR

13:00-14:30
FORUM: GÖÇMEN DÜŞMANLIĞI VE İRKCİLİK KİME HİZMET EDİYOR?

15:00-16:30
KADINLARIN ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ: PERSPEKTİFLER, İHTİMALLER/

17:00-19:00
EKONOMİK KRİZ-PANDEMİ KRİZİ-İKLİM KRİZİ: KAPİTALİZM ÖLDÜRÜYOR-TEK YOL DEVRİM!

EĞİTİM SEN YENİŞEHİR ŞUBESİ
KURTULUŞ MAH. YÜZBAŞI İSMAİL HAKKI BEY BULVARI, YENİŞEHİR, BURSA
İRTİBAT: 0507 727 50 45

BURSA

2021 SOSYALİST TARTIŞMA

BU KIŞI BAHARA ÇEVİRECEĞİZ

4 ARALIK CUMARTESİ 14.00-16.00

KONUŞMACILAR:

ARIF ÇINPOLAT (KRİSTAL İŞ SENDİKASI ÜYESİ) TAHA EL GAZI (SURİYELİ EĞİTİM İŞÇİSİ)
CAN IRMAK ÖZİNANIR (BARIŞ İMZACISI AKADEMİSYEN) TUNA EMREN (ANTİKAPİTALİST İŞÇİLER)
DENİZ MAHİR (KATI ATIK İŞÇİLERİ) BAKIRKÖY BELEDİYESİ İŞÇİLERİ
GAMZE ŞAHİN (SES ÜYESİ) DARDANEL İŞÇİLERİ
NURAN GÜLEÇ (BİRLEŞİK METAL-İŞ, UZMAN)

SÖĞÜTLÜÇEŞME CAD. KALEM SOK. ARIF BEY İŞHANI NO:11 KAT:3 KADIKÖY
İRTİBAT : 0555 423 74 07

youtube.com/marksistorg https://fb.me/eyl1j5qx9

EMEK FORUMU

GEZGENİN İÇİN KIRMIZI ALARM

ANTİKAPİTALİSTLER
antikapitalistler2016@gmail.com
05556372450

OKUR MEKTUBU BİZLER MİLYONLARIZ

DİLA

23 Kasım günü Türk Lirasının çok kısa bir sürede oldukça hızlı değer kaybetmesi kuşkusuz ki herkesten çok işçi sınıfını, yoksulluk / açlık sınırı altında çalışanları etkiledi. Bazılarının söylediği gibi, dolarla maaş almasak bile, doların bu denli hızlı yükselişi hepimizin hayatlarını, alım gücünü olumsuz anlamda etkilediği için ilgilendiriyor. En basitinden herkesin evine aldığı ekmek bile bu sürede hızla pahalılaştığı için, tavsiye edildiği gibi öğünlerimizi kısmak dahi yeterli olmuyor çünkü en temel gıda maddeleri dahi ulaşılamaz noktaya doğru gidiyor. Her geçen gün artan kira zamları da zaten geçinmekte zorluk çeken işçi sınıfına çok büyük bir yük yaratıyor. Tüm bu pahalılığa karşı yapılacak yegane şey ise, işçi sınıfının en büyük gücü olan grev hakkını kullanmak ve kitlesel olarak hareket etmekten geçiyor. Çünkü bizler milyonlarız ve her şeyi değiştirmek gücüne sahibiz.

DÜNYAYI BİRLİKTE DEĞİŞTİRELİM

Aşağıda, Sosyalist İşçi gazetesini yayınlayan DSİP üyelerinin savunduğu temel fikirler yer alıyor.

AŞAĞIDAN SOSYALİZM

► Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

REFORM DEĞİL DEVRİM

► İçinde yaşadığımız sistemin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur. İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir. Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

KADINLARIN ÖZGÜRLÜĞÜ

► Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur. Toplumsal cinsiyetçiliğe taviz veren, kadınların özgür olmadığı bir sosyalizm olmaz, kadınların bugünkü mücadelesi ve sosyalizm olmadan da kadınlar nihai özgürlüğü kazanamaz.

ENTERNASYONALİZM

► Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar. Tek bir ülkede sosyalist devrim ancak bu devrim bir dünya devrimiyle desteklendiği ölçüde sosyalizme doğru ilerleyebilir.

İRKCİLİĞE DURDE!

► Sosyalistler ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşıdır. İrkçılık tazviz verilebilecek bir fikir değildir.

LGBTİ+'LARIN ÖZGÜRLÜĞÜ

► LGBTİ+'ların özgürlük mücadelesi tüm ezilenlerin özgürlük mücadelesinden bağımsız düşünülemez. Sosyalistler bu mücadelenin en önünde yer alırlar.

SAVAŞA HAYIR!

► Bizler tüm savaşlara karşıyız. Aynı zamanda biliyoruz ki kendi egemen sınıfını savunan, aynı zamanda antikapitalist olmayan bir antiemperyalizm milliyetçiliği savunmak anlamına gelir ve milliyetçiler gerçekten savaş karşıtı olamazlar.

HALKLARIN EŞİT KOŞULLARDA KARDEŞLİĞİ

► Sosyalistler bütün ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar, bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

İKLİM KRİZİ KAPİTALİZMİN ÜRÜNÜDÜR

► Hem iklim değişimini durdurmak hem de nükleer, kömür, petrol, gaz gibi tehlikeli ve kirlili enerji kaynaklarının kullanılmasını engellemek, işçi sınıfının sosyalizm mücadelesinin temel bir ögesidir.

STALİNİZM SOL DEĞİLDİR

► SSCB, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir. İşçilerin ücretli emek sömürsüne maruz kaldığı, aşağıdan yukarıya doğru işleyen özyönetim organlarının ortadan kaldırıldığı ya da olmadığı, dolayısıyla işçi sınıfının siyasal iktidarı kolektif bir şekilde ellerinde toparlayamadığı rejimler sosyalist rejimler olamaz.

DEVİRİMCİ PARTİ

► Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadelecisi kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

► Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır.

► İşçi sınıfının kurtarıcılara ihtiyacı yoktur. Sosyalizm, işçi sınıfının kendi eylemi, kendi mücadelesinin ürünüdür.

Siz de bu fikirleri savunuyorsanız, Devrimci Sosyalist İşçi Partisi'ne üye olarak antikapitalist bir odağın inşasına katkı verebilirsiniz!

TANJU ÖZCAN VE ÜMİT ÖZDAĞ NE YAPIYOR?

DENİZ GÜNGÖREN

Bolu belediye başkanı Tanju Özcan aylardır her fırsatta kendini ortalara atarak çıırtkanlığını yaptığı ırkçı tasarısını belediye meclisinde onaylatarak hayata geçirdi. Tuhaf fakat MHP Bolu il başkanının bile ırkçı bulduğu yeni düzenlemeye göre yabancı uyruklular 10 kat fazla su faturası ödeyecek, evlenmek için ise 100.000 TL ödemeleri gerekecek.

Aslında Özcan göreve gelir gelmez ihtiyaç sahiplerine yapılan yemek yardımından göçmenlerin faydalanmasının önüne geçerek ırkçı uygulamalarına başlamıştı; fakir insanlara bir kap çorba verilmesini engelleyerek kahramanca halkın savunuculuğunu yapıyor yani.

Aparthayd düzenlemesi

Bu resmen bir tür apartheid düzenlemesidir; belediyenin resmi olarak sakinleri arasında ayırım yapmasının başka bir adı olamaz. Üstelik bu ayırım suya erişim gibi bir temel hakka saldırdığı gibi, göçmenlerin evlenip çocuk yapmalarına dair iğrenç ırkçı bir müdahale içeriyor.

Belediye meclisinde seçilmişlerin oylarıyla alınmış bir karara bağlanması bizi yanıltmasın, demokrasiyle filan ilgisi yoktur böyle bir düzenlemenin ve derhal bozulması gerekmektedir. Seçilmişler, yaramazlık yapan çocukların sokak ortasında boğazlanmasına dair genelge çıkarmayacakları gibi göçmenlerin evlenmek için haraç vermesini gerektiren, suyu gelişiğüzel fahiş bir fiyatla edinmek zorunda bırakan düzenlemeler de çıkaramazlar.

Her ırkçı gibi yalancı

Tanju Özcan, dediğim dedik, tavrı ve duruşu net, sözünü sakınmayan harbi siyasetçi rolünü oynamayı çok seviyor. Aslında ırkçılar bu rolü bir süredir çok seviyor: “ırkçılık diye diye başımızın üstüne çıkardınız, yeter artık gerçekleri anlatacağız!” türünden sahte bir hezeyanla, ırkçılık karşıtlarını tuzu kuru hayattan kopuk monşerler, göçmen düşmanlığını ise bu masallara karnı tok, sabrı taşan halkın sesi gibi satmaya çalışıyorlar; bu rolü en iştahlı ve hevesli biçimde oynayanların başında da şüphesiz Özcan geliyor.

Hükümet ihaleleriyle şişirdikleri servetlerine aldıkları vergi indirimleri yetmezmiş gibi milyarlarca doları da vergi cennetlerine kaçırarak şirketlere değil de hepimiz gibi geçinme derdindeki göçmenleri hedefe koyan Özcan gibiler habise ve ikiyüzlü yalancılar. Özcan'ın yalancılığını yüzüne en güzel vuran ise bir dönem Özcan'ın evinde hizmetçilik yapmış olan bir Afgan göçmen olmuş: “Madem sevmiyor istemiyor bizi, neden bir sene boyunca sigortasız bir mülteciyi evinde hizmetçi olarak çalıştırdı?” diye soruyor Afganistanlı Muhammed.

Bu insanlar televizyon programlarına çağırılıp kendi reklamını yapabilmek adına, insanlık dışı olduğu için pek çok ırkçının bile sakındığı türden lafları ortalığa saçmayı cesaret ve gözü peklik gibi satarlar. Her yere göçmen düşmanı nefret bulaştırırken evlerinde sigortasız göçmen hizmetçi çalıştırmaktan da hiç çekinmezler. İnsan yüzü olmayı göze aldıktan sonra her pisliğin içinden ak kaşık gibi sıyrılmamanın bir yolu bulunur sonuçta.

Göçü kim finanse ediyor?

Bu nefret simsarlarından bir diğeri de Ümit Özdağ. Özdağ, kurucusu olduğu İYİ partiden kovulmuş ve kendi partisi olan Zafer partisini kurmuştu. Şimdi de göçmenleri kovmak için 10 milyon imza toplayacağı iddiasıyla partisinin reklamını yapmaya çalışıyor. Ümit Özdağ da şüphesiz fırsatçı bir siyasetçi olmakla beraber gerçekten inanmış bir ırkçı ve faşist gelenekten geliyor; Suriyelilerin Türkiye'nin demografisini bozmak isteyen belirsiz karanlık güçler tarafından buraya getirildikleri ve erkekliklerini ispatlamak için bolca üredikleri gibi dâhiyane tezlerin de sahibi kendisi.

“Kimse Türk milletinin cebindeki parayla bu göçleri finanse etmesini ve Türkiye'nin bir yıkıma doğru sürüklenmesine destek olmamızı beklemesin” diyor. Peki, Ümit Özdağ Türk milletinin cebindeki parayla göçler finanse edildiğini düşünüyor mudur gerçekten? İrkçılık şüphesiz

bir akıl burkulması ve ahmaklığı beraberinde getirirse de Prof. Ümit Özdağ'a böyle zırva sapan komploları söyleten bu türden bir aptallık değil düpedüz yalancılık. İrkçı olduğu için muhakkak Türklüğün saflığının korunması filan gibi iğrenç şeylere inanıyordur fakat göçlerin siparişle finanse edilen şeyler olmadığını kendisi de pekâlâ biliyor olmalı. Fakat bu “kutsal amaçta” insanlara hikâyeyi biraz süsleyerek anlatmakta bir sakınca görmüyor sanırım.

Dolar 13 lira olunca halka “az yiyin” diyenlerle, kamu kaynaklarıyla zengin olup servetini de maazallah bir kısmıyla okul veya çeşme yapılar diye yurtdışına kaçırarak görülecek hesabımız var. Bize göçmenlerin içtiği suyun veya çorbanın kesilmesi zalimliğiyle bu günlerden çıkacağımızı söyleyenler ise patronları koruyorlar. İrkçılık insanlığın, emeğin, içinde umut kırıntısı barındıran her şeyin düşmanıdır; Özcan ve Özdağ gibiler ise emekçilerin ve güzel günler görme ümidimizin en azılı düşmanlarıdır.

